

Sygn. akt II UK 21/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M.M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 września 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odrzuca skargę

2. nie obciąża M.M. obowiązkiem zwrotu stronie przeciwnej kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2016 r. Sąd Apelacyjny, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...], na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B. od wyroku Sądu Okręgowego w B., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2015 r. zmienił ten wyrok i oddalił odwołanie M.M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B. z dnia 8 lipca 2015 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury na warunkach przewidzianych w art. 32 ust. 1 i 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) wobec niewykazania 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie

została uwzględniona jako praca w warunkach szczególnych praca ubezpieczonego od dnia 1 września 1970 r. do dnia 31 marca 1992 r. w Przedsiębiorstwie Uprzemysłowionego Budownictwa Rolniczego w B., w dokumentach osobowych określona jako praca na stanowisku monter instalacji wodno-kanalizacyjnych, a przez ubezpieczonego jako praca na stanowisku spawacza. Na podstawie zeznań świadków Sąd pierwszej instancji ustalił, że w spornym okresie ubezpieczony świadczył pracę na stanowisku spawacza, wymienionym w wykazie A. w dziale XIV, poz. 12 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Sąd drugiej instancji stwierdził natomiast, że ubezpieczony nie przedstawił jednoznacznych dowodów na potwierdzenie świadczenia pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zarówno zeznania świadków, jak twierdzenia ubezpieczonego uznał za niewiarygodne w zestawieniu z istniejącą dokumentacją osobową i wnioskami wpływającymi z zeznań świadków.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta „na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c. przez przyjęcie, że ubezpieczony nie wykazał 15-letniego stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, koniecznych do przyznania wcześniejszej emerytury”. Skarżący wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego orzeczenia i przyznanie mu prawa do emerytury, zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w B..

W uzupełnieniu skargi o wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, jako przyczynę wskazał naruszenie art. 233 § 1 oraz 398 § 1 pkt 1 k.p.c., „gdyż Sąd Apelacyjny, niezgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia nie uwzględnił zeznań świadków potwierdzających jego zatrudnienie w szczególnych warunkach”.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Argumentacja wniosku złożonego w niniejszej sprawie jest niedopuszczalna ze względu na obowiązujący w postępowaniu kasacyjnym zakaz konfrontowania oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustalonymi w sprawie faktami (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 7/99, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 865). Co więcej, wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. skarga została oparta na zarzutach dotyczących oceny dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sposób sformułowania podstawy skargi oraz jej uzasadnienie jednoznacznie wskazują, że celem skargi była jedynie niedopuszczalna próba podważenia stanu faktycznego stanowiącego podstawę orzekania przez Sąd drugiej instancji. Ponieważ w sprawie podstawą skargi kasacyjnej zostały uczynione wyłącznie tego rodzaju zarzuty, musiała być ona uznana za środek niedopuszczalny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76 oraz z dnia 22 maja 2009 r., IV CSK 135/09, niepubl.).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy skargę kasacyjną odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., nie obciążając skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c.).